

Жителитѣ на зоологическата градина.

II

Слонътъ.

— Я го вижте за какво почналъ да тѣжи! — каза Синдабъ, грамадниятъ индийски слонъ. — Тѣжи за десетъ месечната нощъ, за ледоветѣ и сѣверното сияние! Че какъ се живѣе въ такава страна? Тамъ по-скоро ще замръзнешъ, отколкото свободно да живѣешъ.

Друго е моето отечество, моята Индия, съ нейния вѣчно топълъ климатъ, съ първобитнитѣ ѝ гори, съ нейнитѣ гигантски палми. Снѣгъ и сѣверно сияние нѣма въ моето отечество: тамъ пълзятъ исполински змии, по клонетѣ на дърветата се люлѣятъ маймуни и скачатъ пѣстри папагали. Ахъ, азъ нѣма да забравя моето детинство между родители, зеленина и цвѣтя!

— И азъ нѣма да го забравя! И азъ нѣма да го забравя! — закрѣща маймуната отъ съседната клетка.

— Мълчи, не се бъркай като говорятъ други! — изрева лъвътъ.

— Ти ли ще ми заповѣдвашъ? — озѣби се маймунката. — Не вижда, че е окованъ въ здрава клетка!

— Добре, че лесно ви ловятъ, каза лъвътъ, а то отъ васъ миръ нѣма да има.

— Ами ти?

— Че млѣкнете, де! Оставете слонътъ да разказва! — изрева тигърътъ. — Колко е приятно кога слушамъ да разказватъ за далечната ни родина. За моментъ забравямъ неволята си.

— Моля продължавай! — се чу отъ разни страни.

— Нашето семейство, — започна слонътъ, — се